

SAMORASTNIK
SAMORASTNIK

SAMORASTNIK

literarno glasilo

SAMORASTNIK

GLASILO OSNOVNE ŠOLE
PREŽIHOVEGA VORANCA RAVNE na KOROŠKEM
ŠTEVILKA 2, šolsko leto 2003/2004

Mnoge so poti ustvarjanja. Od nikogar nismo zahtevali, da je pisal. Vse je nastalo spontano, nastajalo je celo šolsko leto. Naše vodilo je bilo, da vse, kar hočemo, tudi zmoremo. Cilj smo dosegli. Glasilo je pred vami. Berite ga in uživajte ob poustvarjalnih in ustvarjalnih besedilih naših samorastnikov v Samorastniku.

Vanja Benko, mentorica šolskega glasila

*Ne moreš od konja zahtevati, da leti,
ne moreš od kače zahtevati, da hodi,
ne moreš od ribe zahtevati, da govori,
ne moreš od metulja zahtevati, da plava.*

*Ali zmoreš ti vse?
Bi zmogel leteti?
Bi zmogel plavati v globine morja?
Bi zmogel začarati slamo v zlato?*

*Od konja smeš zahtevati, da teče,
od kače smeš zahtevati, da se plazi,
od ribe smeš zahtevati, da plava,
od metulja lahko zahtevaš, da leti.*

**OD VSAKOGAR SMEŠ ZAHTEVATI LE TO,
KAR ZMORE!**

Tjaša Pori, 8. b

**Na svetu je mnogo poti,
a vsaka vodi med ljudi.
Nekatere so strme, druge manj,
vse pa peljejo k nam.**

Erika Pšeničnik, 8. a

SODELOVALI IN PISALI UČENCI PREDMETNE STOPNJE IN UČENCI LITERARNEGA KROŽKA.
MENTORICA IN OBLIKOVANJE BESEDIL V GLASILU: VANJA BENKO

ŽUPANOVA MICKA (posodobljena varianta)

- JAKA:** Povej mi Micka, zaka noč Anžeta, ko je pa tak fejest pob!?
MICKA: Ga pač nočn.
JAKA: Pa Micka, zaka ne!?
MICKA: Pač ne!
JAKA: Daj no, vsaj mavo premisli!
MICKA: Tole ni kaj preišlevat! Nočn ga pa fertik!!!
JAKA: Micka, daj se mavo pomiri! Lej, tole zraun mene dou sedi pa mi povej, zaka ga ne maraš.
MICKA: On mi nikol še ni reko, da sn lepa ko angelček, da sem ...
JAKA: Micka, ka so to zaj ene tumarije?
MICKA: On mi nikol ne reče, da se moje oke svetlikajo tak ko zvezde na nebo!
JAKA: Micka, ka pa govoriš! Pa ja veš, da te ma Anže rad.
MICKA: (jezno vstane): On mi nikol ne reče, da me ma rad. Kak pa naj jast to vem?
JAKA: Ja, pa saj sn jast tud tvojo rajnko mamou meu rad, pa ji nisl nikol rek, da jo lubim!
Micka odide in vstopi Anže.
ANŽE: Ata, povejte mi, zaka me Micka ne mara!?
JAKA: Ja, veš, marš ji račit, da je tak lepa kakar en angelček, da se njene oči svetijo kakar zvezdice ...
ANŽE: Ata, ka pa govorite, a ste kaj pili?!**JAKA:** Ja, veš, saj niti sam ne zastopim, zaka je tak, je pač moda zaj taka! Sam varjami mi, moja Micka ma tejk pameti ko madva oba vkop!
ANŽE: No ja, taj pa že, če tak prajite! (*Micka zaljubljeno ogleduje prstan in mimo pride Šternfeldovka.*)
MICKA: Joj, kak je ščit prstan lep. Saj če bi bil Anže mavo bol nežn pa če bi biu vsaj pou tak, ko je on, bi ga pa jast meva rada.
ŠTERNFELDOVKA: O joj, prejoj! O, moj bog! Kako sem lahko izgubila prstan, pa tako lep je bil! Moj lepi prstan!
MICKA: Pozdravljeni, žlahtna gospa! Ka pa išete?
ŠTERNFELDOVKA: Ah, Micka, pozdravljena! Veš, prstan, ki mi ga je dal zaročenec, sem izgubila.
MICKA: Tut jast sn že skor ožejena. Lejte, kak lep prstan mi je dau!
ŠTERNFELDOVKA: Daj, da vidim! Zanimivo, zanimivo! Ne samo, da se lažeš, zdaj že tudi kradeš! To je moj prstan in takoj mi ga daj nazaj!
MICKA: Ne, to je moj prstan, ki mi ga je dau zaročenc. Vaš je tule.
ŠTERNFELDOVKA: Micka, kako je ime tvojemu zaročencu?
MICKA: Tulpenheim je. Zaka vas pa to zaj zanima?
ŠTERNFELDOVKA: Veš, Micka, tale tvoj zaročenec je prevarant. Tudi mojemu zaročencu je tako ime in je prav tisti, ki je tebi dal prstan! Torej moj zaročenec.
osupne, vendar ne reče več nič. Šternfeldovka odide, k Micki pa pride Anže.
MICKA: O Micka! Glih tebe sn isko! Veš, Micka, ti si tak lepa kakar ena zvezdica! Tvoje očke tak sijajo, kakar angelčki pa u mene strelajo!
ANŽE: Nehi, Anže! Takoj nehiiii!
MICKA: Kak to zaj misliš Micka?! Še včera si hotva to čut, zaj pa kar ne več! ... Jast te mam tak rad ...
ANŽE: Anže, san rekva, da nehii! Takoj!
MICKA: Zaj te pa jast tud ne zastopim več! Micka, pa bi me ti meva rada, če bi jast biu fin gospod?
ANŽE: Ne!
MICKA: Zaka pa ne?
ANŽE: Zato, ko nočn nobenga gospoda!
MICKA: Micka!?
ANŽE: Ka je?
MICKA: Ka pa če bi ti jast kupo čokolado? Milko pa parfum – oni ko tak diši ... Kak se mo že reče? Mislím, da je malizija?
MICKA: Čokolado?
ANŽE: Aha!
MICKA: Milko?
ANŽE: Ja!
MICKA: Pa parfum?
ANŽE: Ja, tak san mislo.
MICKA: Malizijo?
ANŽE: Ja, če bi ti bil všeč?!?
MICKA: Anže!
ANŽE: (*zardi in pogleda v tla:* Ja?)
- MICKA:** Veš da te mam rada, ko si mi kupo čokolado in to milko pa še malizijo, ko tak fejest diši. Pojd sam!
(*Se objameta.*)
Tjaša Fužir, 7. č

SVOJEVRSTNA LJUBEZEN

ARHEOLOŠKA IZKOPAVANJA

11. avgusta 2003 se je skupina šestih učencev (pet fantov in eno dekle) z učiteljem Alojzom Pristavnikom s kombijem odpeljala na avstrijsko Koroško, v vasico Svatne, v rojstni kraj Miklove Zale, kjer jih je pričakal prijazen gospodar Miklov Franc. V Rožu so delovno preživeli nekaj dni, saj je bil cilj njihovega obiska pomagati pri izkopavanjih na gradišču na Turnah.

Kaj so počeli? Kaj je bila v teh dneh njihova ljubezen?

Ta izkopavanja so v meni pustila močan vtis, saj je bilo zanimivo odkrivati stare izkopanine. Velikokrat sem si samo sebe predstavljala, da živim v prastarih časih. Upam, da bom imela še kdaj možnost takega sodelovanja.

Nastja Djura, 7. d

Franc Mikel nam je določil dela. Dal nam je orodje in smo začeli kopati. Seveda nismo delali samo mi, ampak nas je bilo veliko. Prvi in drugi dan smo se mučili z gromozanskim štorom, ki smo ga morali izkopati iz zemlje. Drugi, tretji in četrti dan smo delali le še fina dela. Iskali smo stare kosti, delčke predmetov in steklo.

Delovni dnevi so potekali takole: ob 7.00 smo vstali, šli k zajtrku, delali do 12.00, malicali oz. kósili in spet delali do 17.00. Ko smo se vrnili v kočo, smo se umili in preoblekli, povečerjali, še kakšno zapeli in sladko zaspali.

Ob koncu naše »delovne akcije« se mi je zdelo, da je vse prehitro minilo. Želel sem si, da bi še kak dan ostal.

Lojzi Pizar, 8. b

Našli smo dve kosti in zob. Martin, ki je bil pravi arheolog na tem gradišču, nam je povedal, do so naše najdbe stare okrog tisoč let. Polni navdušenja in ponosa smo se vrnili v kočo. Naslednji dan smo spet željno kopali in izkopali steklo, žeblje, gumbe, glinaste delce in posode.

To je bila zame zelo zanimiva izkušnja. Čeprav delo ni bilo lahko, mi ni žal niti trenutka, ki sem ga preživel v Avstriji. Mislim, da se bom še kdaj udeležil kakšne podobne akcije.

Joško Glavica, 8. b

Delo je bilo zanimivo. Nismo si predstavljali, da tudi izkopavanje poteka s krampom in lopato. Vsaj izkopavanje štorov je na začetku izgledalo takole.

Tretji dan je bil drugačen od drugih. Našli smo veliko stvari: keramiko, rdečo in črno steklo, kosti, zobe.

Zadnji dan pred odhodom sem naredil nekaj prečudovitih posnetkov in ti dnevi mi bodo vedno ostali v spominu.

Jani Leskovec, 8. b

Nekega dne, ko sem prišel k stricu na prvi trening jahanja, so se me vsi konji, do katerih sem stopil, ustrašili, le Hajdir se me ni bala, temveč je prišla k meni in jedla z moje roke. Ko je stric to videl, me je poklical k sebi in rekel: »Hajdir ni bila še do nobenega tako prijazna kot do tebe. Vsi, ki so jahali na njej, so padli z nje. Zato ti je nisem mislil dati jahati, ampak zdaj ti dovolim.« In res. Ni me vrgla s hrbta. V lepem kasu je tekla v krogu in elegantno preskočila oviro, tako da naju je stric prijavil na tekmovanje. Bila sva peta, naslednje leto pa že druga, ko me je premagal le bratranec, ki jaha že od svojega petega leta. Ob tej priložnosti mi je stric čestital in dodal: »Zdaj je Hajdir tvoja.« Od tedaj se nisva ločila. Skupaj jahava že pet let in prepričan sem, da ko bo stara in ne bo mogla več tekmovati, da bom tudi jaz zaključil svojo kariero in se le še občasno ukvarjal s tem športom.

Tilen Svetec, 7. c

Draga sestrična Katja!

Najprej te pozdravljam in se ti zahvaljujem za knjigo, ki si mi jo podarila za rojstni dan.

Vem, da tudi ti uživaš ob branju napetih knjig. Jaz sem na Malem Lošinju in redno berem časopis. Včeraj sem zasledila tvoj članek. Zdel se mi je zanimiv, zato sem ga ponovno prebrala. S seboj imam tudi knjigo Bogdana Novaka Zelena pošast. Tema zgodbe je družina mladincev na počitnicah, ki raziskujejo okolje.

Ker zelo rada berem, pričakujem, da mi boš tudi ti svetovala kakšno dobro knjigo. Napiši mi, če bereš kaj zanimivega in bi bilo primerno zame, saj moj okus že poznaš.

Uživaj v branju tako kot jaz.

Nastja Djura, 7. d

**OB PRVEM DOMAČEM BRANJU V 7. RAZREDU DEVETLETKE, KO SMO
BRALI PESMI PRILJUBLJENEGA PESNIKA TONETA PAVČKA (MAJNICE,
FULASTE PESMI), SO NASTALE NAŠE PESMI.**

Kaj je stavek?
Kaj pridevnik,
kaj je glagol,
kaj velelnik
in kako se hruške klati?

Sara, to že moraš znati!

Sara Kobolt, 7. b

NEKAJ JE V ZRAKU.

Poglejte, kako diši in dehti!
Ni ne ptica ne letalo,
je ljubezen na vogalu.

V glavi se sluti,
v srcu se čuti,
da ljubezen kipi
iz dveh mladih ljudi.

To je tista bolezen,
ki se imenuje ljubezen.

*Anže Pečnik, Jaka Močivnik
in Rok Šteharnik, 7. c*

Zvezde padajo z neba,
a vsaka o moji tihi želji šepeta.
In če pade k tebi,
je ne odrini stran,
le primi jo v svojo dlan.
Vodila te bo skozi sončne in viharne dni,
peljala te do cilja,
ki si ga srce tako vroče želi.

Vanja Bobaš, 7. a

Bil je **DEČEK**, po imenu **Sreček**.
Ustvarjal je rime in lepe Eskime.

Hodil je v šolo, se pridno učil,
nikoli cveka ni dobil.

Očeta strašnega je imel,
vsak dan ga je nabil.
Mama skrbna je bila,
vedno ga je branila.

Bil je edinček, mamin sinček,
priden kot cekinček.

*Hristijan Aleksovski, Tilen Svetec, Mirzet
Salkanović in Mitja Breznik iz 7. c*

KDO JE TA,
ki v srce pogledati mi zna?
To je on, ki ljubim ga,
tega fanta, ki lepe oči ima,
njega, ob katerem mi srce zaigra.

KDO JE TA,
ki ga še moja mama rada ima?
KDO JE TA,
ki z mojim bratom o puncah kramlja?
To je on, ki ljubim ga,
oh, tega fanta sosedovega!

Nina Horvat, 7. a

Kaj je ŽIVLJENJE?
Lepo se polikaš,
se v nikogar ne vtikaš,
ko pelješ se v službo.
En mesec na morju zabavaš se z družbo,
venomer skupaj tičiš,
nepretrgoma zoriš.
Takšno naj bo tvoje stremljenje,
to je ŽIVLJENJE!

Zala Videtič, 7. a

MOJA DEKLICA

(moja prva pesem)

Nekoč že davno je tega,
rodila se je deklica.
Ker majcena zelo je bila,
jo rada imela vas je vsa.

Potem je zrasla deklica
in iz vasi je odšla.
Ta majhna, drobna deklica.

Zdaj je prava damica,
tista ljubka, majhna deklica.
Se zaljubila je v moža,
nič več ni drobcena.

So leta že minila zdaj,
deklič prišel je v vas nazaj.
Na rokah nosi dekle zdaj,
svoj majhen, drobcen naraščaj.

Ker to je majhna, drobna deklica,
jo rada imela vas bo vsa.

Martin Hranjec, 7. a

SONCE nas greje,
nam sveti v temi,
z jutrom se smeje
in nas budi.

Čez dan nam pomaga,
toploto nam daje,
veselje prebuja
in nas razvaja.

Svetlobo nam daje,
polepša nam dan,
zapolni skrite kotičke dneva,
da noben ni zaman.

Nina Močivnik, 7. d

JESEN vsako leto v naše kraje pride
in nikoli ne odide,
dokler ne konča dela,
ki ga je začela.

JESEN se nerada poslovi,
ampak jo **ZIMA** vedno prepodi.

POMLAD vsako leto v naše kraje pride
in odide,
ko **POLETJE** pride.

POMLAD zdaj odšla bo
POLETJE bo prišlo,
mi pa **NA POČITNICE**
ODKORAKAMO.

Jure Pandel, 5. b

Leti, leti, leti,
pismo po zraku.
Dolgo tako leti,
a končno na oknu
Ane obstoji.

Ana vsa je srečna,
ker pismo je dobila,
tako je prebrala,
novega napisala.

Zgibala ga v ptico,
skoz okno ga poslala.
Zdaj pismo spet leti,
leti tja v druge vasi.

Barbara Ramšak, 7. c

ANEKDOTE PRIGODICE ANEKDOTE PRIGODICE

NAPAČEN ČEVELJ

Bil je lep poleten dan in smo šli na Javornik. Z menoj sta šla stric in brat. Na sredini poti je stric ugotovil, da ima obuta različna čevlja; enega črnega, drugega pa temno rjavega. Vse do Javornika sva se z bratom smejala, ker se je stric moral vrniti domov in se preobuti.

Andrijana Barišič, 8. b

KJE SO OČALA?

Prispel je časopis Novice in babica ga je hotela brati. Začela je iskati očala. Ni in ni jih našla. Še dedka je spraševala, če ve, kje so. Ni ji znal pomagati. Zato je postala panična, češ da smo ji mi skrili očala. Nato je rekla, da se bo potrudila in brala brez njih, čeprav slabo vidi. Brala je in brala, medtem pa je dedek opazil in rekel: »Pa saj jih imaš na nosu!!!«

Sanja Novak, 8. b

DEDEK SE JE DRŠAL

Nekoč se je moj dedek odločil, da se bo naučil drsati. Saj se je v mladosti že, ampak je z leti pozabil in se je hotel znova naučiti.

Tako smo šli na drsališče, si obuli drsalkę in hop na led: jaz, dedek in bratranka. Nekaj časa sva se že veselo drsali, potem pa sva naenkrat ugotovili, da dedka ni. Malo sva se ozrli naokrog in ga zagledali, kako leži sredi drsališča. Najprej sva se smejala, da so nama tekle solze, potem pa sva se ga usmilili, ga pograbili za roke in mu pomagali vstati. Z nekaj težavami smo se nato drsali vsi trije skupaj.

Tudi dedek se je počasi spomnil, kako to gre, in se je proti koncu že prav lepo drsal, skoraj boljše kakor midve.

Nika Garbus, 8. b

SOSEDOV MUCEK

Pri sosedu imajo mucka, ki mu je ime Bajsi. Že ime pove, da je zelo požrešen.

Nekega dne je sosed kosil travo in mu je zmanjkalo bencina. Šel je ponj. Kanglo, v kateri je bil bencin, je pustil pred garažo. Bajsi je bil radoveden in je šel malo pit. Kar naenkrat pa ga prinese okoli vogala pa na hrib in nazaj dol pa spet na drevo. Sredi drevesa je obstal in padel na hrbet na tla.

»Bencina mu je zmanjkalo,« je dodal sosed.

Sabina Veber, 7. b

Nekega dne se je pri uri slovenščine zgodilo nekaj zelo zanimivega. Listki so kar potovali po tleh. Učiteljica je razlagala snov, naenkrat pa zagleda listke in glasno zakriči: »Kdor je nasmetil, naj vse takoj pobere!« Nihče se ni oglasil, vse je bilo čisto tiho. Učiteljica je postajala živčna in ker smo se vsi potuhnil, jih je sama začela pobirati. Enega je tudi prebrala: »Franci, kaj boš danes delal doma?« »Televizijo bom gledal. Zakaj?« »Ti lahko nekaj povem? ... Učiteljica naju opazuje.«

Učiteljica je prepoznala najino pisavo in nama pritisnila opomin. Potem je bilo zaradi naju do konca ure vse mirno in tiho.

Lidija Najrajter, 7. b

ANEKDOTE PRIGODICE ANEKDOTE PRIGODICE

V ŠIRNI SVET

Nekega sobotnega jutra sem vstal z levo nogo. Odšel sem v kopalnico in se umil.

Mama me je že klicala k zajtrku in z očetom sva si po nepotrebnem skočila v lase. Rekel sem mu, da hočem živeti drugje, on pa se je nasmehnil, odšel iz kuhinje in začel zavezovati veliko culo. Debelo sem ga pogledal, nato pa je s posmehljivim tonom glasu dodal: »Na, mladi mož, pojdi v širni svet, da boš videl, kaj se v njem dogaja!« Pogumno sem vzel svojo culico in odšel svojim sanjskim dogodivščinam naproti. Začel sem razmišljati, kam naj grem in po razmisleku so mi po licih začele polzeti debele solze. Ko mi je bilo najbolj hudo, je skozi okno pogledal prijazen očetov obraz. Ponudil mi je, da se lahko vrnem, če želim. Takoj sem stekel do vrat in ga močno objel.

V teh trenutkih sem spoznal, koliko mi pomenita družina in topel dom.

Grega Medved, 7. a

PEKAČ

Ko sem se vrnil iz šole, sem rekel očetu, naj mi zapeče moj novi CD. Oče pa ni vedel, kaj jaz mislim, in mi je rekel, da tega že ne bo naredil. Ves jezen sem sam zapekel CD, očetu pa jezno rekel: »Kako težko je dati CD v writer!« On mi je presenečeno odgovoril, da naj se drugič natančneje izražam in rečem writer in ne pekač.

Matic Vodeb, 7. b

UPSALA, POMOTA

Nekega pomladnega dne, ko smo bili v šoli pri uri matematike, je dal sošolec predlog, da bi si pošiljali listke. Prvi je dobil listek Jernej in na njem je pisalo: »Jernej, naj listek potuje po razredu. Vsak naj kaj napiše!« Učiteljica je že razlagala snov. Jure je sedel zraven učiteljčinega katedra in ko je dobil listek, ga je dal naprej, ampak ... pomotoma učiteljici. Učiteljica se je razjezila: »Nesi list še gospodu ravnatelju, da bo za tvoje starše dodal svoj podpis!«

In tako so tudi naši starši dobili sporočilo.

Tjaša Potočnik, 7. b

OSMOŠOLCI SMO PISALI NADALJEVANJE *EGIPČANSKE SOCIALNE PESMI PESEM NOSAČEV ŽITA* IN IZBRALI NEKAJ *NAŠIH IZVIRNIH IDEJ*.

SNOPE IN BELO ŽITO
NOSIMO DAN ZA DNEM.
KAŠČE PREPOLNE SO,
POLNE VSE LADJE.
ZRNJE ŽE TEČE ČEZ KROV.
NAS PA ŠE ZMERAJ PRIGANJAJO.
LAČNI IN SKLJUČENI STOPAMO.
NAŠA PLEČA SO BRON,
NAŠA SRCA SO BRON,
KO NOSIMO DAN ZA DNEM.
(*EGIPČANSKA*)

**Noge še komaj hodijo,
roke še komaj nosijo,
kaj nam sploh takšno življenje bo,
raje v grobu počivamo.**
Albin Tahiri, 8. c

**Spet se zjutraj zbudimo
in lačni ter utrujeni na delo drvimo.
Danes gospodarja ni doma,
a dela vseeno nikoli ne zmanjka.
Spet ista pesem kot vsak dan,
nesimo žito v hram.
A vendar se bojimo lenobe,
ker potem spet pridejo dnevne tegobe.
Lakota nas daje. Kaj naj storimo?
Naj kosilo postane naše dnevno opravilo?!**
Marjeta Marković, 8. c

**Nekateri pa niso pisali nadaljevanja pesmi,
ampak so se postavili v vlogo nosačev žita in opisovali,
kako bi se oni počutili v takšnem primeru.
Tudi dramatizacija je nastala.**

SUŽENJ: »A se žih mavo oddahnem?«
BIRIČ: »Ne! Naprej, gremo, gremo, ne ustavljam se!«
SUŽENJ: »Ne goni me tāk ko kako žvat.«
BIRIČ (*ves jezen*): »Če se boš zgovarjal, te bom zbičal do smrti!«
SUŽENJ (*izmučen pade po tleh*): »Prosim, post me mavo, ne moram več.«
BIRIČ: »Vstani, lenuh, vstani!« *In ga začne bičati.*
SUŽENJ (*vstane zelo počasi in gre naprej.*)
BIRIČ: »No, hitreje, lenoba! *(In ga še enkrat udari z bičem.)*
SUŽENJ (*se ustavi*): »Nem šov, ne hiter, pa devo tud nem, pa če me prebičaš do smrti!«
BIRIČ (*jezen, da ima čisto rdeč obraz, zbiča sužnja do smrti.*)
SUŽENJ (*pade na tla, a birič še sliši sužnjeve zadnje besede*): »Jās sām ti odposto, moja žlahta pa ne vem, če ti bo.«

Sabina Kogelnik, 8. a

**Noge so utrujene,
veke zaspane ...
Počitek pred nami beži,
bič pa na nas preži ...**
Nena Funtek, 8. a

Krivica nam se godi,
da delamo do konca dni.
Delamo, delamo, delamo,
kdor pa ni priden bil,
jih je z bičem dobil.
Tako pa zaključimo življenje vsi,
ki smo snope in belo žito nosili.
Blaž LEČNIK, 8. c

Težko žito, žgoče sonce,
lačni gledamo v prazne lonce.
Ni ne vode in ne hrane,
niti ene kapljice same,
še klasje se lahko od vročine vname.
Gospodarji nas gledajo iz sence,
ko nosimo težke žitne vence.
Oni so bogati, njih ne skrbi,
če kdo od nas mogoče ne preživi
in ob trdem delu se poti.
Zala SIRK, 8. c

Od jutra do noči sem na nogah,
čakam le še na predah.
Komaj se moje telo dotakne tal,
me zasuje kletvic val.
Sivi prah mi zastira pogled,
zame preveč je že misel na svet,
kjer cedita se mleko in med.
Upanja več zame ni,
že od rojstva se moje življenje
bedno vrti.
Telo že vso me od modric boli.
Dekle lepo moje oči uzro,
komaj od nje se utrgajo.
Kot nebo so modre njene oči,
ustnice rdeče kot kri,
lasje v barvi pšenice,
veter ji nežno boža njeno blede lice.
Moje srce lahko samo še krvavi,
ker princesa zame dosegljiva ni.
Veronika BUDNA, 8. a

Sužnji smo, sužnji,
in ne gospoda,
trpeli bomo
od jutra do groba.
Morda se gospoda kdaj zave,
da tudi mi smo
kot oni ljudje.
Aljaž GOLČER, 8. b

Utrujeni smo vsak dan bolj,
žita pa nikoli ni dovolj.
Roke so žuljave vse,
v našem srcu le trpljenje je.
Da lahko vse te napore preživimo,
nam pomaga globoka vera v Boga,
ki ga egipčanski faraon ne prizna
in nas do konca življenja za sužnje ima.
Sabina MRAVLJAK, 8. a

Lepe besede ni,
povrhu pa še bič na nas preži.
Postavite se v vlogo nas,
ki ni za prosti čas ...
Ne poznamo sreče in ljubezni,
naše besede pa se izlivajo
v ocean, poln strupa.
Katja KUMPREG, 8. a

Sužnji smo,
kot sužnji delamo.
Na koncu čisto izmučeni smo,
a nas še vedno preganjajo.
Lačni in žejni smo,
kaj to svoboda je,
ne vemo.
Simona BREG, 8. a

... Sužnji so včasih trpeli,
mi pa bodimo veseli,
da v suženjstvu nikoli nismo trpeli.
Vesna ČEPIN, 8. a

VSE TO NAM JE BLIZU: PRENESENI POMENI BESED, STALNE BESEDNE ZVEZE, FRAZEMI, FRAZE

LEPA BESEDA LEPO MESTO NAJDE

Na gozdni jasi je rasla mušnica. Bila je lepa, a je **imela kamen namesto srca**. **Nad vsem je vihala nos**.

Ob njej je rasel debelušen jurček. Ni bil posebno lep. **Zob časa mu je že razjedel del klobuka, a njegova glava je bila na pravem mestu**, imel je dobro srce in vsi so ga imeli radi.

Kadarkoli je polža ali kako drugo žival pot prinesla mimo, je mušnica **vihala nos nad njim** in ni mu dovolila počiti v svoji senci, kaj šele na prelepem klobuku.

Kolikokrat si je kak polž mislil: »**Beseda ni konj**« in je prosil lepoticu za družbo. **Razkril ji je svoje srce**: »Lepotica moja, v veselje bi mi bila tvoja družba.« A mušnica **je bila brez srca** in ga je vselej zavrnila. Marsikateremu **je ob tem pokalo srce**.

Jurček je vselej sprejel družbo in ker **se je prenekateremu mimoidočemu začel oglašati želodec**, je dobrosrčni jurček skoraj **ostal brez strehe nad glavo**.

Nekega dne pa, ko je bila že pozna jesen in **je prva slana že oblizovala vogale**, je mušnico na hladnih tleh zazeblu. Zagledala je polža in se spomnila, da bi ji družba toplega telesa prav prišla in mu **je razkrila srce**: »Ljubi prijatelj, tako lepo topel si in mehak, stisni se k meni in me malo pogrej.« Čeprav **je polžu za trenutek zaigralo srce, mu je pamet govorila drugače**: »Ne hodi k njej! Nikoli te ni marala. Zdaj, ko pa **jo napada dolgčas**, si ji dober.« A polž je bil usmiljen. Vselej je rad pomagal in si je mislil: »**Lepa beseda lepo mesto najde**« in se je stisnil k mušnici.

Anže Pečnik, 7. c

POT V KOTLJE

Nekega sončnega dne sem se odločil, da bom šel peš v Kotlje. Pripravil sem se in **vzel pot pod noge**.

Ker sem šel na Šrotnek, sem hodil po sredi ceste – počutil sem se varnega. Kar naenkrat pa izza ovinka pridirka avto in me skoraj podre. Postal sem čisto trd. Ko sem prišel iz gozda in sem se že spuščal navzdol, sem spet **za las ušel nevarnosti**. Tako sem se prestrašil, da **mi je skoraj srce padlo v hlače** in sem se usedel v travo. Mislim sem si: »Za tisto pokopališče spodaj je še prehitro!«

Končno sem prišel do babičine hiše in hotel sem pozvoniti. V tistem trenutku pa je babica odprla vrata. Mislim sem, da me bo kap. Dolgo sem potreboval, da sem se umiril.

Spoznal sem, da so tudi stranske ceste prometne in da strah rodi strah.

Bojan Beber Vovk, 7. b

VRTENJE OKOLI PRSTA

Darja je bila take vrste punca, da **bi vsak dal srce zanjo**. Bila je lepa kot jutranja zarja, oči so se ji lesketale kot diamanti.

In tako sta se Miha in Tomaž, drugače fanta in pol, odločila, da **ji bosta odklenila srce**. Najprej se je opogumil Tomaž. Ko je privolila, **se mu je kamen odvalil od srca**. A že čez teden dni **mu je dala košarico**. Tedaj **je imel glavno besedo** Miha. Tudi on **je našel srečo**. Zato **je z vzdignjenim nosom korakal** okoli Tomaža **kot kakšen pav**. A ker **je bil** Miha **majhna riba**, ga je Darja že po treh dneh **pustila na cedilu**. Ko pa sta jo videla z Matejem, kako med njima **poskakujejo iskrice**, sta ugotovila, da **ju je** Darja samo **vtela okoli prsta**.

Patricija Petrič, 7. c

IZGUBILA SEM SRCE

Nekega ponedeljka sem ga srečala na hodniku. Ko me je pogledal, **mi je poskočilo srce**. Bil je zamišljen, tako da me sploh ni opazil, ko sem ga pozdravila. Odgovoril je **z grenkobo v srcu**, kot da mu sploh ni mar, kdo ga je pozdravil. Vedela sem, da je nekaj narobe. Povedala sem prijateljici. Njeno mnenje je bilo, da **si preveč ženem k srcu** in da **naj dam času čas**. Mene je še vedno **nekaj grizlo v srcu**. Želela sem vedeti, zakaj mu je bilo tako težko. Odločila sem se, da moram nekaj storiti glede tega. V naslednjem odmoru je sedel na klopi **kakor kup nesreče**. Stopila sem k njemu. **Srce mi je razbijalo**. Zdelo se mi je, da me vsi gledajo. Komaj slišen glas je prišel iz mene, poln strahu in dvoma. »Kaj se ti je zgodilo, da si tako **jemlješ k srcu**? Povej, morda lahko pomagam!« Skoraj nevidno je premaknil glavo, tako da so se najine oči srečale, a rekel ni ničesar. Nato je umaknil pogled k tlorisu ter rekel: »Nič ne moreš pomagati, če ti **gori srce** za nedostopno muzo.« »Ne govori tako, nič ni nemogoče! Potrudi se pa boš videl, da ti bo uspelo,« sem ga bodrila. A zaman. Vstal je s klopi ter **s težkimi koraki** odšel v razred. Obsedela sem, kot **bi se prirasla k tlorisu**, ter začela razmišljati, kako bi mu pomagala. V bistvu **bi mi moralo igrati srce**, ker še nima punce, ampak če jo ima res rad, bi bilo prav, da je z njo. Sklenila sem, da moram najprej izvedeti, katera mu **je osvojila srce**. Povprašala sem njegove prijatelje in kmalu izvedela novico, ki je bila zame **kakor nož v srce**. Punca, ki mu je **zmešala glavo**, je bila moja sestra. Vem, da se ona samo **igra s srci fantov**, zato sem se odločila, da mu bom poskušala **potrkati na srce**. Naslednji odmor sem mu **izpovedala svoja čustva** in ob koncu **se mi je odvalil kamen od srca**. Ko me je vprašal, če bi bila njegovo dekle, sem bila najsrečnejši človek na svetu. Naučila sem se, da **moraš vedno poslušati glas srca**.

Mojca Roženičnik Korošec, 8. a

FANTJE HITRIH NOG

Tadej, Janez in Miha so šli tekmovat v teku, da bi videli, kdo je močnejši, saj **so bili NA BOJNI NOGI**. Punce **so** ob tej novici **SKOČILE NA NOGE** in kolikor so jim LE-TE DALE, stekle na stadion, da bi videle ta tekaški dvoboj. Minuto za njimi se je pripeljal še Peter, ki je bil strastni ljubitelj atletike, a je bil kot vedno pozen, saj je bil znan po tem, da pri njem vse **STVARI DOBIJO NOGE** – tudi avtomobilski ključiči. Vse je bilo pripravljeno in na zdaj so vsi **VZELI POT POD NOGE**. Tadej se je malce opotekal, saj mu je prej popita **pijača STOPILA V GLAVO** in ubožec je padel. Nekaj metrov pred ciljem je Janez Mihi **NASTAVIL NOGO**, da je tako z ukano zmagal. Punce **so se** zmagovalcu kar **METALE POD NOGE**. Miha je mislil, da **so ga** po napornem teku **IZDALE NOGE** in sprejel dejstvo, da je drugi. Ko **se je** pri Janezu **OGLEASILA SLABA VEST**, je vse priznal in vsi so mu rekli, da **ima LAŽ** pač **KRATKE NOGE**. Fantje **so** čez čas končno le **ZAKOPALI BOJNO SEKIRO** in postali prijatelji.

Eva Paradiž, 7. c

DIALOG S FRAZEMI

- ANA: *Od zaljubljenosti imam polno glavo.*
AMRA: *Veš, danes sem ga videla z eno punco.*
ANA: *Vem, njegova sestrična je, meni pa je skoraj srce padlo v hlače.*
AMRA: *Tudi jaz sem debelo pogledala.*
ANA: *Veš, Amra, danes sva z očetom šla po nakupih, obljubil mi je hlače in majico, dobila pa sem le hlače. Moj oče je figa mož.*
AMRA: *Anči, Bananči, kdor z malim zadovoljen ni, velikega vreden ni.*

Ana Ranc in Amra Begović, 8. b

BASNI, BASNI, BASNI ...

LISICA, MEDVED IN ZAJEC

Lisica, medved in zajec so živeli v vasici. Neko noč je bila huda nevihta, ki jim je uničila vso vas in hiše. Vsi skupaj so se odpravili iskat nova stanovanja.

Na poti je medved srečal svojega starega prijatelja in odšel k njemu, zajec in lisica pa sta nadaljevala pot. Ustavila sta se pred dvema hišama. Ena je bila nova, lepa, velika, druga pa je bila majhna in stara. Lisica je mislila, da bo lepa, nova hiša zdržala dlje kot stara, ki verjetno sploh ne bo več dolgo stala, zato je prepričala zajca, da gre v staro hišo.

Še isto noč je bila nevihta. Lisici od hiše ni ostalo nič, zajčeva pa je ostala cela, saj ji je zavetje dajal močan hrast.

**KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE, SAM VANJO PADE.
NI VSE ZLATO KAR SE SVETI.**

Tanja Lončar, 7. c

MEDVED, ZAJEC, LISICA IN SRNA

Nekega dne se je medved, ki je bil sestradan, odpravil v gozd po hrano. Slišal je, da se med grmovjem nekaj premika. Takoj se je pognal med grmovje in videl, da je ulovil zajca. Ker pa je bil zajec premajhna hrana za medveda, ga je spustil in rekel: „Kaj mi bo tako mala žival, saj je kot ena velika kost!“ Tako se je odpravil naprej. Ni minilo par minut, ko je v gozdu zaslišal glasove. Prihajali so izza drevesa. Spet se je pognal v lov, a ujel le malo lisico. Ko je videl, kako mala je, jo je spustil in rekel: „Kaj mi bo takšna lisica, ko ima kosti namesto mesa!“ in odšel naprej. Čez nekaj časa je opazil, da se po jasi sprehaja velika srna. Počasi se je približal k bližnjemu grmovju, a ga je slišala srna, zato se je pognala v dir. A medved, ki je bil utrujen od lovljenja, je opustil lov za srno, in odšel spat. Pred tem pa je rekel: „Še en dan brez hrane!“

BOLJE MALI PLEN KOT NOČI BREZ HRANE.

Mirzet Salkanović, 7. c

MUCA IN PTIČEK

Muca je pod grmom ujela ptička. Že ga je hotela pojesti, ko jo je ta začuden pogledal in vprašal: „Ali ne veš, da se vse prave muce pred jedjo umijejo?“

Bo že res, si je mislila in odložila ptička na štor. S tačkami si je obrisala gobček, ptička pa ji je medtem ušla. Od takrat se vse prave muce umivajo šele po jedi.

PO TOČI ZVONITI JE PREPOZNO.

Jin Sadovnik, 7. c

MEDVEDKA IN MLADIČI

V gozdu je živela medvedka s tremi mladiči. Nekega poletnega dne je odšla v gozd iskat hrano. Ker ni ničesar našla, se je odpravila na rob gozda in tam zagledala čebelji panj, poln medu. Vzela ga je in odnesla mladičem. Ker so bili ti zelo lačni, sta starejša dva kar planila nanj, ta pa je padel na tla in iz njega se je po tleh razlil med. Starejša bratca sta se začela prepirati, med tem pa je najmlajši polizal ves med s tal. Zadovoljen je s polnim želodčkom sedel v kot, starejša bratca pa sta se še naprej prepirala in ostala sta lačna.

KJER SE PREPIRATA DVA, TRETJI DOBIČEK IMA.

Katja Müller, 7. c

MAČKE IN MIŠI

Vsi vemo, da mačke in miši nikoli niso bile in nikoli ne bodo prijateljice.

Sredi vasi je stala hiša, v kateri je živela družina, ki je imela pametnega mačka. Kot v vsaki starejši hiši, so tudi v tej živele miši. Vsi mišji starši so poučevali svoje mladiče, da je njihov najhujši sovražnik mačka. Lepega sončnega dne sta se mišja starša odpravila iskat hrano. Preden sta odšla od doma, sta malega miška še enkrat opozorila, naj ne hodi mačku pred oči. Mali jima je dal obljubo. Nekaj časa se je še igral, nato pa se je začel dolgočasiti in je postal lačen. Sklenil je, da bo le za hip pokukal iz svoje luknje, misleč, da v bližini ni nikogar. Naenkrat je ob kaminu zagledal ležečega mačka. Hitro je smuknil nazaj, a maček ga je vseeno opazil. Začel se mu je prilizovati: »Ali si sam doma?« Mišek mu odgovori: »Nikogar ni z mano. Dolgočasim se in še lačen sem.« »Veš, kaj, mišek, tvojih težav je lahko kmalu konec. Pridi iz luknje in najedla se bova svežega sira, potem pa se lahko skupaj igrava.« Ponudba je zvenela mamljivo, zato se je mišek po krajšem obotavljanju splazil iz svojega domovanja. Komaj pa se je prikazal na plano, je maček zarenčal: »Ti mali navnež, bolj bi moral poslušati starše!« V tem trenutku se je že zapodil za prestrašenim miškom in ta mu je za las ušel.

Ko se je umiril, je ugotovil, da mora vedno poslušati nasvete starejših.

Doroteja Gošar, 7. a

O POLŽU IN ZAJCU

Zajec je venomer poniževal polža, zato mu je polž rekel: Pozivam te na dvoboj! Ta se je začel. Polž je počasi teklen naprej, zajec pa je teklen kot strela. Na poti je zagledal njivo, polno dišečega okusnega korenja.

Najedel se je, kolikor je mogel. Nato pa je teklen dalje. Pritekel je do strmine, vendar se je zaradi preobilnega trebuha skotalil po pečini in padel v globačo. Polž pa je počasi prilezel do cilja in zmagal.

Ta basen nam govori, da moramo početi vse počasi in zbrano, le tako bomo dosegli svoje cilje.

Mitja Breznik, 7. c

OPICA IN GORILA

Opica in gorila sta se venomer prerekali za svoje ozemlje. Nekega dne je gorili prekipele in je opico pozvala na dvoboje. Rekla ji je:

„Kdor bo prvi prišel skozi džunglo, si bo lastil ta predel.“ Ko sta startala, se je gorila pognala v dir, opica pa je lepo previdno skakala in hodila. Gorila je imela veliko prednost pred opico in je bila vesela, da bo zmagala. A kar naenkrat je gorili v diru spodrsnilo in je padla na tla ter se poškodovala. Opici je uspelo priti prvi na cilj, ampak le za las.

NE PODCENJUJ NASPROTNIKA.

Andraž Polovšek, 7. c

VEVERICA MICA

Živela je veverica Mica, ki je bila zelo zgovorna, vendar je samo preklinjala in grdo govorila. Mislila je, da je zato največja frajerka na drevesu, a si je to le domišljala. V resnici so se je vsi izogibali.

Minevala so leta in Micin besedni zaklad se še vedno ni popravil. Začela je razmišljati, kako to, da nima nobenega prijatelja, čeprav je taka frajerka. Še tisti trenutek je skočila do pametnega želvaka Jožeta in ga vprašala: »Ej, stari, zakva hudiča se nobena žvat noče pravhat z mano!« Ta ni vedel, ali bi se smejal ali zajokal. Prosil jo je za pojasnilo, za prevod. Mica se je zasmejala: »Ja, iz kire dobe si pa priletu?« »Če sem te prav razumel, me sprašuješ, zakaj se nobena žival noče pogovarjati s tabo. Imam prav? Vidiš. Ali si kdaj primerjala svoje besede z besedami drugih? Predvidevam, da ne. Si se kdaj poslušala, kako govoriš? Tvoje besede so žaljive in včasih nerazumljive. Živalim ni všeč, da jih žališ. Kako bi se ti počutila v njihovi koži? Razmisli malo o tem!«

Želvak je naenkrat izginil in Mica je s težko glavo odskakljala domov. Ves teden je razmišljala o njegovih besedah, osmi dan pa se je šla vsem po vrsti opravičiti in obljubila, da se bo začela lepše vesti. Dobila je kup prijateljev in od tedaj je bilo njeno življenje drugačno.

Vanja Bobaš, 7. a

ZAJEC IN MIŠ

Nekega dne je volk tiho prežal na zajca in čakal na trenutek, ko ga bo lahko napadel. »Hrrrrr« in že je skočil izza grma ter se zapodil za njim. Lovil ga je po gozdu. To je videla miš. Njej se je to zdelo zelo smešno. Smeje je dejala: »Hi, hi, hi, prav mu je, kaj se je pa tako grdo vedel do mene!«

Volk je ulovil zajca in ga pojedel. Še tisti trenutek je iz zraka priletela sova. Pograbila je miš ter jo odnesla svojim mladičem, ki so jo z veseljem pojedli.

KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE, SAM VANJO PADE.

Barbara Ramšak, 7. c

FICKOVO DARILO ZA ROJSTNI DAN

Nekega lepega dne se je zajec Ficko odločil, da gre kam daleč poiskat korenje za svojo zajčico Pikico – presenetiti jo je hotel za rojstni dan. Zašel je na polhovo področje in ta ga je nahrulil: »Kaj pa ti počneš v mojem okolišu, polnem korenja in druge zelenjave?« Ficko pogumno odgovori: »Samo po korenje sem skočil za svojo zajčico. Presenetiti sem jo hotel za rojstni dan.« Polh mu predlaga: »Če dobro premislim, tukaj ni dovolj korenja za vse zajčice. Imam idejo, ki bo tvojo zajčico zagotovo bolj razveselila. V cvetličarni sem videl figurico dveh zajčkov, ki se gledata iz oči v oči. Lahko bi dodal še šopek vrtnic. Kaj praviš?« »Če tako misliš, naj bo, samo z denarjem sem na tesnem,« se je strinjal Ficko. Polh ga pomiri: »Ti bom pa jaz posodil, ti me boš pa povabil na dva deci.«

Drugo jutro se Ficko vesel odpravi k polhu ter potrka: »Tok, tok!« Polh pa ga ves zaspan in slabe volje nadere: »Zakaj si tako zgoden? A ne veš, da polhi dopoldne spimo?! Pridi popoldne!«

Popoldne sta se res odpravila proti trgovini, vendar je bila sobota in cvetličarne ob sobotah popoldne ne delajo. Ficko je bil žalosten, poslovil se je od polha in vzdihnil:

»Vidim, da ne bo nič. Pikica bo dobila kar korenček!«

Ko je Pikica dobila korenček, je vzkljnila: »Z ničimer me ne bi mogel bolj razveseliti!«

KDOR VELIKO GOVORI, MALO NAREDI.

Lidija Najrajter, 7. b

ŽELVA IN ZAJEC

Sredi toplega poletja je zajec rekel želvi: »Uboga želva, ko si toliko počasnejša od mene.« Želva se s tem ni strinjala, zato je zajca pozvala na dvoboje. Zajec si je mislil: »Želvo bom pa že premagal« ter sprejel izziv.

Določila sta še pot, po kateri bosta tekla,

in prosila sovo, če bi jima sodila. Na »ZDAJ!« se je zajec pognal v hiter tek, želva pa je počasi in enakomerno stopala proti cilju. Zajec se je po nekaj sto metrih utrudil in omagal ter se usedel na skalo ob poti. Želva ga je prehitela in zmagala.

POČASI IN Z VZTRAJNOSTJO SE DALEČ PRIDE.

Eva Paradiž, 7. c

POSTAVILI SMO SE V PREŠERNOV ČAS PISALI SMO O URŠKI IN ROZAMUNDI

Urško je zaradi domišljavosti in prevzetnosti povodni mož odpeljal v svoje kraljestvo. Zapeljevala je moške, toda vodila jih je le za nos. Zato se je povodni mož odločil, da jo bo kaznoval. V novem domu je začela pisati dnevnik.

Nedelja, 7. 7. 1547

Dragi dnevnik!

Tako lepega mladeniča še nisem videla. Zaljubljeno sem ga pogledovala, toda zgodilo se je nekaj groznega. Ko sva plesala proti Ljubljani, me je resnično postalo strah.

Ponedeljek, 8. 7. 1547

Prebudila sem se v kristalni sobi. Najine poti se ne spomnim. Počutim se ogroženo. Mladenič se je spremenil v povodnega moža. Rekel mi je, da se moram spremeniti, če se hočem vrniti domov.

Torek, 9. 7. 1547

Razmišljam o njegovih besedah. Kako naj se spremenim? Vse življenje sem se zabavala, sedaj pa moram postati iskrena in prijazna.

Sreda, 10. 7. 1547

Pogrešam dom in starše. Danes mi je razkazal svojo palačo. Prelepa je, toda tukaj nisem srečna. Vprašal me je, kaj mi v življenju največ pomeni. Odgovorila sem mu, da sta to prijaznost in iskrenost.

Četrtek, 11. 7. 1547

Če bo povodni mož mož beseda, me bo odpeljal na breg Ljubljane. Zaživela bom novo življenje.

Ko je Urška spala, je povodni mož z njo odplaval do brega Ljubljane. Položil jo je na travnik in ji zaželel srečo. Prebudila se je v svetel in prijazen sončen dan. Takšno je bilo tudi njeno srce.

Domen Karničnik, 7. č

Pozdravljeni, sem Matej Kodrin iz 7. č in bom intervjuval Rozamundo turjaško.

Dober dan, gospa Rozamunda. Kako se počutite?

Zdaj, ko sem tudi jaz nuna, se počutim zelo dobro.

Zakaj ste se odločili, da odidete v samostan?

O, to je pa dolga zgodba. Bilo je tako, da sem rekla, da grem v samostan, če Ostrovrhar najde lepšo od mene. In res, pripeljal je neko Lejlo in rekel, da je lepša. A jaz mislim, da sem bila in sem še vedno najlepša prebivalka sveta.

Ali obžalujete svojo odločitev?

Po eni strani ja, ker mi je bilo na turjaškem dvoru zelo všeč. Po drugi strani sem pa hotela preizkusiti življenje nun, ker me je že od nekdaj zanimalo. Dnevi tu v samostanu so zelo naporni, a vseeno mi je všeč.

Kako je vaš oče reagiral na to, da ste odšli v samostan?

Bil je zelo žalosten in hkrati jezen, saj je izgubil lastno hčer. Pa še edinka sem, tako da je naš dvor ostal brez pravih potomcev.

Zakaj se niste odločili za katerega od snubcev?

Zato, ker sem si mislila, da obstaja na svetu zelo lep možki, ki bi me ljubil tako močno, da bi skupaj premikala gore.

Ali je to za vas Ostrovrhar? Ali vam je kaj pisal?

Ne, mislim, da ni. Pa tudi pisal mi ni kaj. Zdaj, ko ima Lejlo, je srečno zaljubljen.

Kaj pa vi, ste še kaj mislili nanj?

O, ja. Prve dni, ko sem prišla sem, me ni bilo moč potolažiti. A čas dela svoje. Zdaj sem spet potolažena in sem se sprijaznila s svojim življenjem in usodo.

Najlepša hvala za vaše odgovore, gospa Rozamunda.

Hvala vam, da ste se spomnili name.

Rozamunda se je čez pet let izselila iz samostana in se prepustila usodi. Čez nekaj časa je našla moža svojih sanj. Srečno sta živela do konca njunih dni na turjaškem dvoru.

Ravne, 24. 3. 2004

Draga Urška!

Pišem ti, ker bi ti rada nekaj povedala in te na nekaj opozorila. Veliko žensk, ki imajo podobne lastnosti kot ti, je bilo v življenju nesrečnih. Ker ne želim, da bi bila nesrečna tudi ti, sem se odločila, da ti napišem nekaj besed.

Res si zelo lepa, čedna, postavna in marsikatera ženska ti lahko zavida. Svoje lepote se sama dobro zavedaš in jo s tem pridom izkoriščaš. Do moških si zelo nesramna, jih zaničuješ in jih vodiš za nos. Si zelo zvita in za vsakega moškega, ki se ujame v tvoje mreže, imaš pripravljeno zvijačo. Marsikateri ženski si speljala moža in jo s tem prizadela. Pa tudi veliko moških src si že strla s svojo prevzetnostjo.

Povem ti naj, da lepota ni vse, kar potrebuješ za srečo v življenju. Pomembno je tudi dobro srce ter spoštljiv odnos do drugih ljudi. Menim, da si preveč samovšečna in da bi se morala nad svojim poniževalnim odnosom do moških nekoliko zamisliti in spoznati svoj način nepravilnega obnašanja. Takšna prevzetnost se ti lahko enkrat maščuje in takrat boš še bolj prizadeta. Tega ti ne želim, zato ti svetujem, da se poskušaš spremeniti, dokler je še čas. Prevzetnost je namreč ob pravem času kaznovana.

V upanju, da je nekaj mojih besed seglo v tvoje srce, te lepo pozdravljam in ti želim srečo v življenju.

Lep pozdrav

Manca Fajmut (7. č)

Ljubljana, 3. 8. 1831

Draga moja prijateljica Petra!

Kar nekaj mesecev se že nisva videli in čas je, da ti malce sporočim, kako je z mano. Še prej pa se ti moram opravičiti za svojo prevzetnost, ošabnost. Šele ko sem zaplesala s povodnim možem, sem spoznala, kako sebična sem bila. Niti sanja se ti ne, kako dolgočasno in pusto je tukaj. Ko bi vsaj lahko telefonirala. Čeprav je v tem groznem dvoru najmanj pet telefonov, mi jih nihče ne pusti uporabljati, ne smem poslušati glasbe, kakršna je meni všeč in ves čas me silijo z neko odurno hrano, ki ji pravijo morski polži. Jaz pa bi tako rada plesala, pela in hodila na zabave.

Pa ne smem nič od tega. Ves čas bi morala sedeti za mizo, se pogovarjati s tem odurnim moškim in kartati z njegovimi podložniki. Saj ne da bi me zanemarjal, ravno nasprotno. Razvaja me, mi kupuje vedno nove in nove obleke in me vodi na slavnostne večerje. Jaz pa pogrešam vse drugo. Pogrešam družbo, prijatelje in starše. Šele sedaj, ko živim v tej bedi, spoznavam, kako pomembni so v resnici prijatelji. Brez njih je dolgčas.

Tako rada bi zopet prišla domov, tako rada bi zopet bila med vami, se skupaj z vami smejala in se zabavala. Draga moja prijateljica, obljubim ti, da če bom lahko kdaj odšla iz tega pekla, iz tega puščobnega dvora, ti prisežem, da bom zadovoljna že s Francetom – saj veš, tisti Prešernov pobič, ki me tako vztrajno osvaja.

Kako pa se imaš ti? Si še vedno poročena s tistim dolgočasnežem, ki ne počne nič drugega, kot da poležava in tebi nalaga delo? Povem ti, da je še »moj ugrabitelj,« povodni mož, boljši od njega.

Torej, če bi ti morala z eno besedo opisati svoje sedanje življenje, bi bila najustreznejša beseda odurno.

Upam, da je tvoje življenje boljše, da še vedno uživaš v plesih in zabavi, skratka, da ŽIVIS.

Piši mi kaj, sporoči mi, kako se imaš ti, tvoji domači in prijatelji!

Lep pozdrav iz skritih daljav Ljubljane!

Tvoja prijateljica Urška, ki se kesa svojih grehov

P. S. : Tukaj imaš moj naslov, da mi boš lahko pisala:

URŠKA POVODNEŽ

POD BREGOM 38

451 LJUBLJANA

Tjaša Fužir, 7. č

Če Prešeren živel bi v času mobilne telefonije,
ne bi poznal srčne agonije,
saj Julijo bi očarale njegove kratke SMS poezije.
Tadeja Bilogrević, 7. č

TURJAŠKA ROZAMUNDA (spremenjen konec)

Ko Rozamunda to izve,
hitro k Ostrovrharju gre.
Tam pove mu na glas,
tako da jo sliši cela vas.

»Vedi, Ostrovrhar, rada sem te imela
tako močno, da bi zate vse zvezde preštela.

A ti z Lejlo si se poročil,
mene pa na cedilu si pustil.

Zdaj pa jaz Štajerca vzamem
in ga tako v svoj objem ujamem.

Toda midva v turjaškem razkošju bova živela,
vidva pa svoja leta v tem skromnem gradu bosta preždela.

Zala Oto, 7. č

IMPRESIONISTIČNE PESMI, NAŠI TRENUTNI VTISI

Sonce se zbudi,
pokuka skozi okno
in nas prebudi.
Pa čeprav zaspani smo,
vstati moramo.
Delo čaka nas,
knjige in učenje,
šola in kontrolne.
In končno noč,
ki ima svojo moč,
ki nam spati zdaj pusti
in nam sive misli
dneva odtuji.
Jernej Prikeržnik, 8. b

Ob oknu sedim
in gledam v daljavo,
kjer zima še nagaja.
Pri nas že vrabčki pojo,
ki sedejo na drobno vejico,
in nas osrečujejo,
ker pomlad kličejo.
Drevo v sadovnjaku že belo obleko
ima,
ki kmalu s češnjami
posuta bo.
Sonce se smeje
in vso deželo rahlo pogreje.
Ko pride jesen,
drevesa na hribih slečejo se,
zimzelene rastline pa prilagojene
so,
zato jesen premagajo.
Alan Vavti, 8. b

**Tako sem vesela,
ko hladen vetrič mi gre
skozi lase
in mi očisti dušo in srce.**

Ana Ranc, 8. b

Ljubezen v srcu nosim
in jo med ljudi trosim,
nasmeh rada podarim,
da z ljudmi srečo delim.
Andrijana Barišič, 8. b

**Na belih travnikih
sneg se blešči,
pada nam v dlani
in kar sili v oči.
Izza oblakov sonce se iskri,
pozdravlja nas z žarki
in sneg se topi,
da bi čimprej videli
pomladne in poletne dni.
Sreča v človekovem srcu
gori,
iskrice iz oči moli,
kot toplino veselja pa
nasmeh vsakemu podari.**
Katja Franc, 8. b

Nad valovi v zraku
plešeta galeba dva,
počutim se kot v rajju,
ko gledam igro morja.

Tjaša Pori, 8. b

Med zimskimi
počitnicami v London smo
odšli
in tam veliko
novih stvari videli.
Nikoli ga ne bomo pozabili,
saj veliko stvari smo odkrili
in tudi prijateljske vezi
sklenili.
Nika Garbus, 8. b

V veliki sobani sedim,
zamišljeno skozi okno strmim.
Zunaj lepo je, pada sneg,
do koder seže lahko moj pogled.
Zasneženi so pašniki, polja,
livade,
kot so vsako leto že iz navade.
Misli uhajajo mi v en kraj,
kjer sem vladar, kjer je moj raj.
Aljaž Golčer, 8. b

Cvetica, ki jo ljubiš,
je vedno le ena,
vedno zaželenena.
Zanjo dobro skrbi,
da ne oveni
in ti srečo s svojim cvetom
podeli.
Doris Mithans, 8. b

IMPRESIONISTIČNE PESMI

Glej, v daljavi sivi,
zvezda se iskri,
kakor rumeno sonce rumeni.

Glej, zvezda daljna
ugasnila je,
kakor nevihta
zdaj črna je.

Moje srce zdaj
objokano je,
kakor zvezda
začrnelo je.

Syjetlana Miškovič, 8. b

IMPRESIONISTIČNE PESMI

*Okno polja odpira,
veter vabi, ptice opeva.
Opeva mene, opeva vas,
kličče naravo, kličče nas.*

Ron Škalič, 8. a

IMPRESIONISTIČNE PESMI

SLIŠIM LISTE, KI ŠELESTIJO,
VIDIM KAČE, KI TOPLOTE SI ŽELIJO,
GLEDAM PTICE, KI SVOBODNO
LETAJO POD OBLAKI,
IN GLEDAM DREVEŠA, KI
ONESNAŽUJEJO JIH BEDAKI.

Svetleče zvezde krasijo
nebo,
ko se dan potopi.
Ko se bi radi spočili od
skrbi,
čarobne sanje dobijo oči.
Sanje so ogledalo, vendar
ne za obraz,
temveč za dušo, ki se
skriva v nas.
Sanja Novak, 8. b

Vsak dan, dan za dnem
zbudi se sonce, dež, zbudi se
dan.

Vsak dan, dan za dnem
zbudi se luna, zvezda, zbudi
se noč.

Vsak dan, dan za dnem
zbudi se sreča, veselje,
zbudi se nekaj,
kar naprej nas pelje v
življenje.

Bernarda Vogel, 8. c

Mračni se.
Noč prekriva svet.
Oblivajo me kaplje dežja.
Iz teme prihaja šepet.

Ta šepet v mojem srcu ždi,
solze kot kaplje dežja po
licu polzijo,
temačne misli iz notranjosti
hitijo,
srce od žalosti krvavi
ter ljubezni si močno želi.

Maja Milošević, 8. c

RADA BI POMAGALA LISTOM,
KI ŠUMIJO NA UMRLEM DREVJU,
RADA BI KAČAM DALA TOPLOTO,
RADA BI POMAGALA TEMU
UBOGEMU VEJEVJU.

Pogled tava mimo,
ne vidiš mojih ti oči,
obračaš stran se,
saj rdečica z lica ti žari.
Pomislim, da v celoti te
poznam,
a nekje v tebi obstaja delček,
ki čisto prazen je in SAM.
Rok Potočnik, 8. b

Tam na nebu zvezda se
svetlika,
v nas upanje budi,
je rumena,
je žareča,
kakor v otroškem srcu sreča.
Katja Kumprej, 8. a

Spomladi, ko na nebu sonce zažari,
v človeških srcih radost se iskri.
Ko cvetlice zacveto in ptički zapoje,
meni v srcu je toplo.
Vse to me prebudi,
veselje vame naseli,
zato ostane mi
le spomin na lepe dni.
Sabina Mravljak, 8. a

**Ko zazrem skozi okno se,
v mojem srcu nade rode se.
Svetlo kakor sonce,
belo kakor sneg
sta veselje in ljubezen v očeh.**
Dejan Mesarec, 8. a

A KAJ, KO NIMAM MOČI,
NIMAM ČAROBNIH ROK,
S KATERIMI BI REŠILA SVET,
DA ŠE NAPREJ BI SLIŠALA LISTOV
ŠEPET.

Maja Milošević, 8.

Ob 100-letnici rojstva SREČKA KOSOVELA, pesnika Krasa, revolucije in smrti, smo pisali pesmi z naslovom PA DA BI ZNAL in KONSE.

PA DA BI ZNAL, BI VAM ZAPEL,

če bi posluha dovolj imel.

PA DA BI ZNAL, BI VAM ZAPEL,

pesem brez ritma in rime,

pesem, pesem tišine.

Aljaž Golčer, 8. b

PA DA BI ZNALA, BI VAM ZAPELA

o rožicah, ki cveto,

in ptičkih, ki veselo pojo visoko nad goro.

Andrijana Barišič, 8. b

PA DA BI ZNALA,

bi poletela do širnega neba
in obiskala vse kraje sveta.

PA DA BI ZNALA,

bi poletela do širnega morja
in zaplavala v globine našega
skrivnostnega sveta.

PA DA BI ZNALA,

bi na ves glas zakričala,
kako lepo je,
če nekdo močno ljubi te.

Erika Pšeničnik, 8. a

PA ČE BI ZNAL,

bi se smejal,

PA ČE BI ZNAL,

bi žalost odgnal,

PA ČE BI ZNAL,

bi spet srečen postal,

bi se le smehljaj,

o krutem svetu nič več ne bi pripovedoval.

PA DA BI ZNAL,

bi to že prej spoznal

in se zdaj le še smejal.

A kaj češ,

zdaj je, kar je,

spremeniti ničesar ne gre.

Jani Leskovec, 8. b

PA DA BI ZNALA, BI VAM ZAPELA

o travi zeleni,

o reki rumeni

v belem decembru,

o visokih topolih.

PA DA BI ZNALA, BI VAM ZAPELA

o enem, o enem svetu

in o enem samem planetu,

ki tako velik je,

da za vselej ostane na tem svetu.

Sabina Kogelnik, 8. a

KONSI

KONSI

Romeo je ljubil Julijo.
Ljubezen je bila prepovedana.
Življenje nevarno?
Zagledala sem se v fanta.
Fant nevaren?
Sošolec je menjal punco.
Dosti punc je že menjal.
Majo, Nino, Evo.
Fantje so jezni.
Punce so jezne.
Odličnjaki se malo učijo,
a kljub temu petke dobijo.
Ostali pa slabše ocene.
X učenje.
Y domače naloge.
Z branje.
20 let se šolamo,
celo življenje preživimo doma in v službi.
Hej, vi bi obupali!?
A jaz ne bom.
Življenje je lepo,
še lepša je ljubezen.

Erika Pšeničnik, 8. a

Čas obsoja življenje.
Čas je prepovedan.
Čas nevaren?
Mnogo ljudi obsojenih na smrt.
Mnogo ljudi nevarnih?
Življenje se s časom spreminja.
Veliko časa je prepotovanega.
Y: 24 ur v dnevu.
Z: vedno en konec v življenju.
Vrsto let krojim svoje življenje.
24 ur načrtov in težav v enem dnevu.
Življenja ne bom imel za vedno ...
Življenje pač omejeno.
Jaz se lahko le borim.
Odločen sem kot orel na nebu,
ki zagotovo ulovi svoj plen.

Vedran Tutić, 8. a

KONSI

KONSI

Preteklost. Sedanjost. Prihodnost.
Težave terorizirajo,
skrbi terorizirajo.
Veliko ljudi ima drugačno življenje
zaradi svojega načina in časa.
X: 365 dni v letu.
Mama obsoja sina.
Kajenje je prepovedano.
Uživanje drog nevarno?
Doma zaklepajo omarice z alkoholom.
Alkohol nevaren?
Zasvojenec menja drogo.
Dosti drog je že menjal.
Kokain, ekstazi, heroin.
Mama terorizira.
Sin terorizira.
Dilerji živijo
po svoje duše zakonih.
Zasvojenci jih ubogajo.
X: podlegel drogam.
Y: pretepen.
Z: zastrupljen z alkoholom.
21x je podlegla drogam.
10x je bila pretepena.
Zastrupljena je za vedno.
Hej, ljubi, ti bi jokal?
A jaz ne morem jokati.
Močna sem
in tudi to bom preživela.

Vesna Čepin, 8. a

IZSEKI IZ NAGRAJENIH SPISOV NA RAZLIČNIH LITERARNIH NATEČAJIH

DEHTIJO SOLZICE

Presenečena sem bila nad Solzicami, saj imajo v sebi nekaj posebnega, kar me je močno pritegnilo. Črtice so zanimive in polne čudovitih prizorov, besed in misli. Kakorkoli že – knjiga je res dobra. Njen pisatelj Prežihov Voranc je znal vse tako živo opisati. Še tako nezanimive in nesmiselno zgodbe se prelevijo v zanimive in enkratne. V njih ni pretiravanja. V njih ni le srečnih koncev in srečnih ljudi, ampak so tudi neznansko bogati, zdravi in popolni. Tu najdemo tudi zgodbe o ljudeh, ki niso bili popolni in najlepši. Veliko je revščine in sramu zaradi nje. V zgodbah je opisano preprosto življenje v preteklosti, vse muke in težave, čustva, lepi in manj lepi trenutki in nenazadnje smrt ter kesanje. Pri Prežihovih so bili revni – to lahko zasledimo v črticah, kot je Prvo pismo, Nagrada ali Tri pisanke. A vseeno so predstavljeni tudi trenutki sreče – na primer v Solzicah. Ta črtica mi je bila še posebej všeč, ker je bil Prežih tako pogumen in je premagal strah ter samega sebe – vse za svojo mater. In odlomek: *»Ta trenutek je daljno sonce poslalo svoj prvi sončni žarek na dvorišče in po njem se je razlila prelepa svetloba. Sredi te svetlobe je stala mati, prečudno lepa in ožarjena, kakor prikazen iz nebes. Planil sem prednjo s polnim naročjem cvetlic in ji zmagoslavno zaklical: »Mati, mati... solzice...« Topil sem se od same sreče in neizmerne navdušenosti. Materin obraz je pokrnil blažen smehljaj; presrečna je stegnila roke za solzicami in jih nesla k licu. Preden pa je mogla vsrkati njih sveži, opojni vonj, so se njene oči zdrznile in se povesele name. »Kaj pa ti je, pobič, da se jočeš...?« Moje oči so bile polne težkih solz zaradi premaganega strahu, ki pa jih v svojem zmagoslavju nisem čutil. Mati je spoznala mojo veliko žrtev ter me je rahlo in nežno pobožala po laseh.»* mi vedno znova v oči prikrade solze in nekakšno vzpodbudo, da naj se vedno potrudim za svoje starše in zanje tudi kaj žrtvujem, kajti vem, da je bil tudi Voranc tisti trenutek neizmerno srečen, ker je premagal strah in neznansko osrečil mater.

Vedno znova in znova se rada vračam k Solzicam – in vedno znova in znova mi vlivajo moč in pogum za nadaljnje življenje. Ne obupajmo nad težavami in življenjskimi mukami. **NAJ DEHTIJO SOLZICE!**

Ana Pisar, 7. č

DEHTIJO SOLZICE

Ko je bil Voranc mojih let, je že skrivaj pisal. Našel si je kotiček na gamni in tam pisal prve zgodbe in pripovedi. Izmisli si je psevdonim Petkov Cenc. Ime Cenc je bilo v tistih časih pogosto.

Najbolj živo pa si ga predstavljam, ko je pasel. Pa ne zaradi dogodka v Peklu in kako je nabiral solzice za mamu. Ta zgodba mi je zelo pri srcu, ampak jo pogosto odrinem iz misli. Ne vem, če bi jaz to naredil. Že smeti ne odnesem rad, ko je zunaj tema. Zjutraj ob štirih pa sploh ne, čeprav bi mama to znala ceniti.

Razmišljam, kako jih je pikalo v noge. Oblečeni so bili v hlače iz grobo tkanega blaga. Imeli so naramnice. Do pozne jeseni so pasli bosu. Moj praded mi je nekoč pripovedoval, kako je tudi on, kot Voranc, pasel živino. Pastirci so čakali, da je krava naredila kup in nato so hitro potisnili noge vanj, dokler je bil še topel. Tako so si jih pogreli. Če jih je bilo več, so si zakurili ogenj.

Voranc je bil na paši večinoma sam, zato ni mogel počenjati posebnih vragolij. Za krave in ovce takrat ni bilo električnega pastirja in če ni pazil nanje, so ušle na njive. V takih primerih pa gospodarji in očetje niso ravnali mehko. Kazni so bile zelo hude. Zame kar krute.

Včasih razmišljam, kdo spreminja čas in ljudi. Danes je vse tako drugače. Pravimo, da so drugi časi in drugačni ljudje. Najbrž smo res drugačni.

Kaj nas je pripeljalo v drugačnost? Ljudje. Ljudje, ki znajo vedno več. Ljudje, ki se učimo drug od drugega, od pametnejših ljudi, iz preteklosti in iz tega ustvarjamo prihodnost.

Ne vem še, kaj bom počel, ko bom odrasel. Vem pa, da bom tudi jaz doprinesel k razvoju tega sveta.

Anže Pečnik, 7. c

NAUČIMO SE SPREJEMATI DRUGAČNOST

Mnogi moji vrstniki se iz drugačnih ljudi norčujejo. Drugačnost jemljejo kot norost, neumnost in nekaj takega, česar z besedami ne morem in ne znam zapisati. Zanje menijo, da so preveč drugačni, da nam niso enakopravni. Drugim pa se smilijo. Mislim, da vso to ravnanje ni pravilno. Čisto lahko bi se zgodilo, da bi zdrav otrok med jahanjem padel s konja na glavo in bi se pri tem hudo poškodoval ter postal invalid. V trenutku bi se mu življenje spremenilo. Postal bi nekaj, kar si ni nikoli mislil, da bi lahko bil. Taki ljudje se nam ne smejo smiliti, ampak jim moramo pomagati in biti prijazni z njimi. Le tako bomo oboji zadovoljni v življenju.

Naučimo se sprejemati drugačnost! Sprejmimo geslo: "Vsi drugačni, vsi enakopravni!"

Patricija Petrič, 7. c

OMOGOČIMO MOBILNOST IN DOSTOPNOST TUDI INVALIDOM

Vsakomur od nas se lahko zgodi, da postane invalid. Ali se tega zavedamo? NE!

Če bi se, bi imeli do njih drugačen odnos. Marsikdo se raje obrne v stran, kot da bi drugačnemu človeku na primer pomagal prečkati cesto, prestaviti invalidski voziček čez kakšno oviro ...

Za invalide v naši družbi na žalost še vedno ni poskrbljeno, kot bi moralo biti.

Ljudje, pomislite, vsak od nas lahko že danes postane invalid. V trenutku se ti lahko življenje obrne na glavo in ti sreča obrne hrbet. Ko se bomo tega začeli zavedati, bodo tudi invalidi imeli lažji dostop do trgovin, bank, pošt, zdravstvenih in drugih ustanov ...

Ali veste, kaj pomeni označeni parkirni prostor, kjer je narisana invalidski voziček? Verjetno veste, a vseeno – ta prostor je rezerviran za invalide. Ne vzemimo jim še tega!

Anže Pečnik, 7. c (devetletke)

Stvari se zadnja leta premikajo na bolje, vendar je še vedno zelo veliko pomanjkljivosti. Bodimo humani in čim prej omogočimo mobilnost in dostopnost vsem invalidom na vseh področjih družbenega življenja.

Ana Pisar, 7. č

Upam in želim, da bodo invalidi dobili v družbi vlogo, kakršno si zaslužijo, da bo med njimi čim manj brezposelnih, da jih bo čim več lahko doseglo zeleno izobrazbo in predvsem, da se bodo najmlajši invalidi počutili v družbi enake in enakopravne.

Tjaša Fužir, 7. č

POTUJEM IN SPOZNAVAM (SLOVENSKE ŽELEZNICE)

Okoli in okoli sveta, po širnem morju, svojevrstnem kopnem, po modrem nebu in v daljne daljave. Oziram se za gorami, oziram se za ljudmi, gledam čudesa in prav nenavadne stvari. Potujem in spoznavam. Vsak dan grem na drugo stran odkrivat nove zanimivosti, si ogledovat novo kulturo in uživat še neizživeto srečo. Kam me bo pot zanesla tokrat, kje bom stopicljala prihodnjic, kaj vse bom še doživela? Bo potovanje prijetno, utrujajoče ali zanimivo? ...

... Globoko v sebi upam, da je v mojih globinah doma želja po potovanju. Rada bi videla lepote narave in zanimivosti kulture in na tak način samo sebe napolnjevala z znanjem, srečo in navdušenostjo nad lepotami sveta in življenjem samim. Želim si novih odkritij, zanimivih spoznanj, želim si preprosto potovati. Pa ne sama – s prijatelji bi bilo to pravo doživetje.

... »Siva pot, vodi me, kamor hoče srce ...« Ja, kamorkoli, kadarkoli in kjerkoli. Izbiraš sam ...

... Želim vam, da bi bila vaša potovanja res enkratna, posebna, nabita s smehom, čudesi in veseljem. Če le imate priložnost, potujte in spoznavajte svet. Kot sem že napisala: »Siva pot, vodi me, kamor hoče srce ...«

Ana Pisar, 7. č

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE!

Ne vem, kako naj te opišem, saj imaš dva obraza. Prvi obraz je prijazen, ljubezniv, prisrčen, poln dobrote, veliko je ljubezni, prijateljstev, radosti. Na njem ni preprirov, sovraštva, zavisti, žalosti, jeze, zato je ta prvi obraz res pravi raj. Tvoj drugi obraz pa mi sploh ni všeč. Zelo veliko je žalosti, neuspeha, zaradi tega pa nastane mnogo nedobrih stvari, kot so na primer: jeza, sovraštvo, zavist, nasilje in tudi krenitev s prave poti.

Kadar se nam dogajajo dobre stvari in gre vse tako rečeno kot »po maslu«, pravimo, da si pravi raj, v katerem lahko uživamo. Kadar pa ne gre nič po načrtih, te tudi ozmerjamo in rečemo: »Življenje je pa res pravi pekel, saj je tako kruto in neusmiljeno!« Vendar to seveda ni res!!!

Življenje se poigrava z nami in kakšen dan bomo imeli, dober ali slab, je odvisno od njegove volje.

Jure ŠULER, 7. č

SOŠOLCI!

Povem vam, da šola ni kruta. Nismo le sošolci, ampak tudi prijatelji. Pomagamo si, posojamo šolske potrebščine in jezimo učitelje. Skupaj praznujemo rojstne dneve, igramo nogomet in se zabavamo. Naše življenje v šoli je kljub spraševanju in pisanju kontrolnih nalog veselo in zanimivo.

Domen Karničnik, 7. č

Tone Pavček pravi, da ne smemo verjeti ljudem, ki pravijo, da je ta svet grd, grozen in grob ter da je življenje trdo, trpko in težko. Ne smemo se bati življenja, ker nam ne bo storilo hudega. V življenju dopolnimo vsako minutko, kajti prekratko je, da bi ga prespali!

Špela Rotar, 7. č

2. 9. 2003

Drago življenje!

Najlepše darilo, ki sem ga dobil od svoje mame, si ti, življenje. Si enkratno in neponovljivo, polno presenečenj. Vsako jutro, ko se zbudim, sem vesel, da živim, saj je vsak dan poln novih doživetij, izkušenj in pomembnih dejanj, ki so najlepše darilo, ki nam ga da nov dan.

Življenje, včasih se te tudi bojim in me je strah. Včasih se izgubim in zaidem s prave poti. A v mojem srcu se pojavi čudežna energija, ki mi da moč. Zavem se svoje sreče in znova dobim voljo do življenja in pogum.

Hvala ti, življenje, za vsak nov dan, ki mi ga daš.

Adijo!

Denis PARADIŽ, 7. č

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE

Nekega dne, ko sem bila v svoji sobi, sem premišljevala, kaj je to življenje. Ali je življenje samo beseda ali je stvar, ki jo moramo čuvati. Spoznala sem, da je življenje le eno samo, zato moramo paziti nanj.

Zato uživajte v življenju, ne vzemite si ga z drogami, alkoholom in cigareti!

Nataša Vidovič, 7. č

Življenje je polno presenečenj. Čeprav ni večno, je dolgo in imamo ga radi, saj ima tudi ono rado nas. In ne bojimo se ga, ker je eno in edino. Življenje je kruto le, če si ga takega ustvariš.

Goran Cyjetinović, 7. č

Življenje je samo eno. V njem je tudi veliko dobrega in lepega ter tudi slabega in nesrečnega. Življenje je pač takšno, kakršnega si ustvariš sam.

Sandi Paradiž, 7. č

**Presrečen sem,
da te imam,
zaradi tebe tudi nisem sam.**

**Ko pomislim nate,
vedno vidim,
koliko si vredno.**

**Zato ti pišem pismo to,
da povem ti,
kako mi je lepo.**

**O tebi mislim same lepe stvari,
nič grdega mi o tebi po glavi ne roji.
A le to povem ti lahko vsakokrat:
»Presrečen sem in imam te rad!«**

Luka Gnamuš, 7. č

ŽIVLJENJE teče dalje,
sonce nas poživi,
spomini, ki so bili,
za dolgo so odšli.

ŽIVLJENJE teče kakor reka,
s prstom na nas kaže,
a marsikdo se mu odreka
in nikomur se ne laže.

ŽIVLJENJE, to je čas, ko ga živiš.
Izkoristi ga
in ne da pred njim bežiš!

ŽIVLJENJE, radi ga imejmo,
skupaj ga živimo,
najlepše pa je tedaj,
ko se zabavamo in smejimo.

Nina Močivnik, 7. d

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE, KAJ JE TO!?
NAJ RAZLOŽI MI ŽE KDO!
RES, DA JE TRPLJENJE,
PRAVIJO LJUDJE.
A MENI ŠE ZMERAJ NI JASNO,
ZAKAJ SE ŽIVETI SME!
KDO ŽIVLJENJE MI JE DAL
IN ZAKAJ BOM NEKOČ ZA VEDNO ZASPAL?

TO SO VPRAŠANJA MOJA,
KI ČAKAJO NA ODGOVORA TVOJA.
UPAM, DA MI BOŠ RAZLOŽIL TO,
DA ŽE ENKRAT JASNO MI BO
IN DA SE MI NE BOŠ SMEJAL
ALI PA MORDA ZLAGAL.

ŽIVLJENJE

RES TE ODGOVORE POTREBUJEM,
DA LAHKO PESMICO NADALJUJEM.
POMAGAJ MI, PROSIM TE,
ŽIVLJENJE ZA MOJE MOŽGANE PRETEŽKO JE.
ZATO ŽE V NAPREJ SE TI ZAHVALJUJEM
IN TI OBLJUBLJAM,
DA NASLEDNJO PESMICO TEBI ZASNUJEM.

Vesna Čepin, 8. a

Kaj je življenje? Je roža, ki vzklije spomladi, v mladosti najlepša leta prebije, počasi se stara in jeseni oveni. Je polno vzponov in padcev. Iz njih se naučimo veliko stvari, da pomagale nam bi, da se napaka ne ponovi. Pišemo si ga sami. Nihče nam ga ne more vzeti, ker je samo naše. Živite ga, čim lepšega si naredite!

David Pandel, 7. č

Stvari, ki nam lepšajo **ŽIVLJENJE**, ne moremo videti. Lahko jih občutimo in smo zaradi njih srečnejši. Take stvari so: **PRIJAZNOST, PRIJATELJSTVO, LJUBEZEN IN DROBNA DEJANJA, S KATERIMI NAJBLIŽJIM POVEMO, KOLIKO NAM POMENIJO.**

Manja Koležnik, 8. c

Dragi sošolci!

Rada bi vam povedala nekaj, kar meni in tudi vam pravi Tone Pavček. Nekaj, kar je resnično, kot smo resnični mi. Nekaj, kar menim in čutim jaz. Kako dojemaš življenje samo. Prej se mi je zdelo ne vredno ali nekaj takega. Zdaj pa se zavedam, da je lepo in zlato. Zapomnite si to: to življenje, ki ga živite, je eno samo in ga živite samo enkrat, zato ga izkoristite. Izkoristite priložnost, da ste na svetu v dobre namene. Ne ga zapravite po neumnem – s cigareto, alkoholom in drogami. Imejte to življenje radi in potujte z njim po svetu. Dajte mu roko in potepajte se z njim vsepovsod. Recite mu preprosto dober dan. In ne verjemite ljudem, ustom, polnih laži, in govoricam, da je življenje kruto, trpko in grozno. Ti ljudje gledajo na svet z napačne plati. Če boste takšni tudi vi, ne boste srečni in boste samo godrnjali. Trudite se in bodite srečni s tistim, kar imate, drugače ne boste zadovoljni z ničimer in boste hoteli samo več in več ... In ne bojte se življenja, temveč ga raje dobro izkoristite, saj je eno in neponovljivo.

Pa pazite nase!

Lep pozdrav

Ana Pisar, 7. č

**Človeka spoznaš šele čez čas, ko z njim živiš,
ko spoznaš njegovo notranjost, njegov značaj,
ko že predvidevaš, kaj bo storil, rekel.**

Alen Delić, 8. b

**Ko srečaš človeka, ga ne sodi po videzu!
Najprej ga spoznaj, se pogovarjaj z njim in potem reci, kakšen je.**

Anja Jošt, 8. c

**Če ne bi bilo cvetic, ne bi bilo zvezd.
Če ne bi bilo zvezd, bi bile cvetice, ampak lepše od zvezd.**

Matej Prikeržnik, 8. c

V življenju je mnogo ovir, ki jih moramo premagovati tako ali drugače. Kdor pa bo šel samo naravnost, si bo težko našel prijatelja, da bi mu pomagal v stiski in težavah.

ČE HODIŠ SAMO NARAVNOST, TUDI VEČKRAT KAJ LEPEGA ZAMUDIŠ.

ZATO TAKIM LJUDEM ŽIVLJENJE PREHITRO ZBEŽI MIMO.

Jure Prikeržnik, 8. a

NIHČE NI NIKDAR ZADOVOLJEN TAM, KJER JE!

Človek ima željo po doseganju višjih ciljev, mnogokrat tudi nedosegljivih. Zadovoljen je, ko dobi neko stvar, katero si je želel že dolgo časa, a čez nekaj časa opazi, da bi lahko dobil »še večjo« ... To vse vodi v začarani krog, ki velikokrat razdre mnogo katero prijateljstvo.

MODERNI TOK PA NAS NESE IN NESE ...

Matej Jeseničnik, 8. b

VSE CESTE VODIJO K LJUDEM

V tem času, ko nam tempo življenja narekuje čas sam, se ljudje premalo pogovarjamo in preživimo premalo časa skupaj. Odtujimo se, pozabimo na posebne dneve, se niti ne zahvalimo za kakšno majhno pozornost, včasih je sploh ne opazimo in s tem prizadenemo druge, še posebej sebe, ko ugotovimo, kakšno nepopravljivo škodo smo povzročili ljudem, ki nas obkrožajo.

Opazim, da zanemarjam svojo prijateljico. Celo poletje sva preživeli skupaj, sedaj pa, ko bi si lahko odtrgala kakšno minutko zanjo, sem preveč utrujena ali pa ona nima časa zame. Zelo mi je žal za to, ker ji imam povedati toliko stvari, a enostavno ne najdem časa.

Zavedam se, da VSE CESTE VODIJO K LJUDEM. Rada bi Vas in sebe opomnila, da je čas dragocen, zato ga zapravite za družino in prijatelje, ker so ti res »edina stvar, ki v življenju šteje«.

Mojca Roženičnik Korošec, 8. a

VSEBINA	STRAN
UVODNIK	2
ŽUPANOVA MICKA	3
SVOJEVRSTNA LJUBEZEN	4, 5
POUSTVARJANJE OB PAVČKU	6, 7
ANEKNOTE/PRIGODICE	8, 9
SOCIALNE PESMI	10, 11
STALNE BESEDNE ZVEZE	12, 13
BASNI	14, 15
V PREŠERNOVEM ČASU	16, 17
NAŠE IMPRESIONISTIČNE PESMI	18, 19
PA DA BI ZNAL/-A	20
KONSI	21
DEHTIJO SOLZICE	22
NAŠE SPREJEMANJE DRUGAČNOSTI	23
ŽIVLJENJE	24—27

M

A

J

Samorastnik

Tako kot so samorastniško rasli Prežihovi Samorastniki,

tako je samorastniško raslo naše glasilo.

Vsi ustvarjalci in člani literarnega krožka z mentorico upamo,

da ste uživali ob branju in prelistavanju.

Želimo vam prijetne počitnice, v prihodnjem šolskem letu pa

veliko pesniškega ter pisateljskega navdiha.